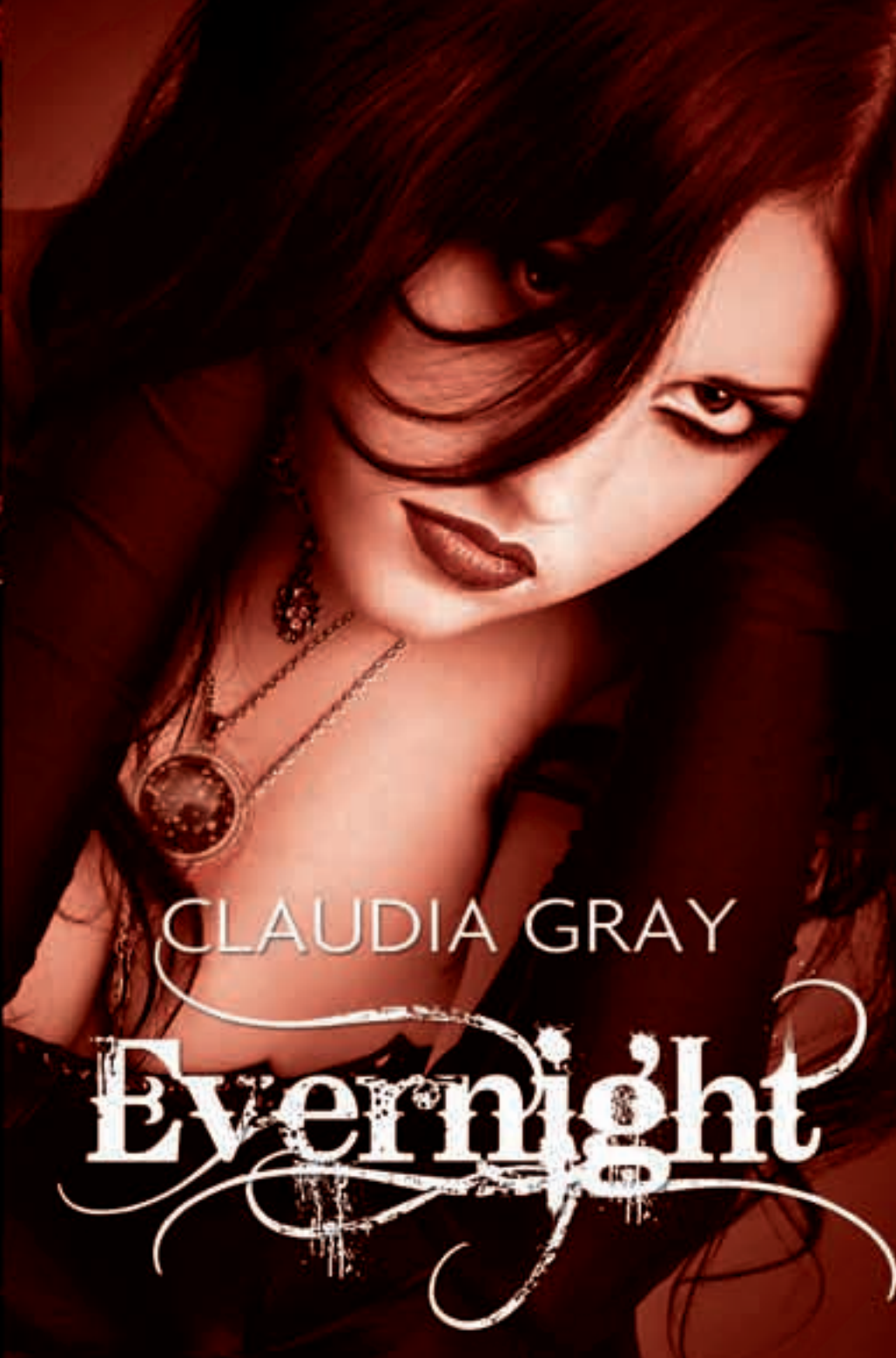

CLAUDIA GRAY

Evernight

Am traversat pajiștea prin ceața zorilor, așternută peste lume ca o pătură albăstriu-cenușie. În anii 1700, când Evernight-ul fusese construit, ținutul din jur era în întregime sălbatic. Acum existau orașele care împestriau zonele mai îndepărtate, dar niciunul la mică distanță de academie; și, în ciuda priveliștii oferite de pantele dealurilor și de pădurea deasă, nimeni nu-și construise vreodată o casă în apropiere. Cine i-ar fi putut condamna pe oamenii care nu doriseră să se afle în preajma unui asemenea loc? M-am uitat peste umăr, la turnurile înalte de piatră ale academiei, ambele acoperite de formele schimonosite ale garguielor, și m-am cutremurat. După alți câțiva pași, au început să se piardă în ceață.

Evernight-ul se înălța amenințător în spatele meu, cu zidurile de piatră ale turnurilor sale înalte ca singură barieră de care nu puteau trece spinii. Ar fi trebuit s-alerg către ea, dar n-am făcut-o. Era mult mai periculoasă decât spinii și, în plus, n-aveam de gând să abandonez floarea.

Coșmarul meu începea să devină mai real decât realitatea. Nelinistită, am întors spatele academiei, am început să alerg mâncând pământul și am dispărut printre copaci.

O să se termine în curând, mi-am spus, trecând în goană printre tufele din pădure, iar crengile de pin de pe jos trosneau sub tălpile mele. Deși nu mă aflam decât la vreo sută de metri de intrarea principală, aveam senzația că ajunsesem mult mai departe; ceața deasă îmi crea impresia că mă afundasem deja în codru. Mama și tata se vor trezi și-și vor da seama că am plecat. În cele din urmă, vor înțelege că nu pot suporta, că nu au cum să mă convingă să rămân. Vor veni să mă caute și, OK, vor fi furioși fiindcă i-am speriat, dar vor înțelege. Până la urmă, înțeleg întotdeauna, nu? Și apoi vom pleca. Vom pleca de la Academia Evernight și nu ne vom mai întoarce niciodată aici, dar niciodată.

Inima îmi bătea mai repede. În loc să-mi scadă, spaima îmi creștea cu fiecare pas pe care-l făceam ca să mă-ndepărtez de Evernight. Înainte, când îmi făcusem planul, ideea păruse atât de bună! Ca și cum n-aș fi putut să dau greș. Acum, când o puneam în practică, fiind singură în pădure și alergând printr-un ținut sălbatic necunoscut, nu mai știam, nu mai eram atât de sigură. Poate că fuga mea era zadarnică. Poate că aveau să mă târască înapoi, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

S-a auzit bubuitura unui tunet. Mi s-au înțețit bățile inimii. M-am întors pentru o ultimă oară cu spatele spre Evernight și m-am uitat la floarea care tremura pe creangă. O singură petală a fost smulsă de vânt. Mi-am băgat mâna printre spini; am simțit durerea sfichiindu-mi pielea, dar am continuat, hotărâtă.

Însă floarea s-a întunecat imediat ce am atins-o cu vârful degetului, ofilindu-se și murind, petalele sale înnegrindu-se rând pe rând.

Am rupt-o la fugă spre răsărit, încercând să pun o oarecare distanță între mine și Evernight. Coșmarul meu nu-mi dădea pace: era pretutindeni; mă speria, mă pustia. Dacă plec de-aici, o să fiu OK. M-am uitat în urmă gâfâind, să văd cât de departe ajunsesem...

Și l-am zărit. Un bărbat în pădure, pe jumătate ascuns de ceață, la vreo patruzeci și cinci de metri de mine, purtând o haină lungă, întunecată. Când mi-au căzut ochii pe el, a început s-alerge după mine.

Până în clipa aceea, nu știusem ce era frica. Șocul m-a străbătut cutremurându-mă și am descoperit cât de repede puteam de fapt să fug. N-am țipat — n-avea rost, absolut niciunul, fiindcă mă aflam în adâncul pădurii, ca să nu mă poată găsi nimeni, ceea ce reprezenta cea mai mare prostie pe care-o făcusem vreodată și care părea să fie ultima. Nici măcar nu-mi luasem celularul, acolo sus oricum n-aveam semnal. N-avea cine să mă salveze, trebuia s-alerg din răspuțuri.

Îi auzeam pașii, crengile trosnindu-i sub tălpi, frunzele sfârâmându-se. Se apropia. Oh, Doamne, alerga repede. Cum de putea cineva să alerge atât de repede?

Ai fost învățată să te aperi, mi-am spus. Ar fi trebuit să știi ce să faci într-o asemenea situație. Nu eram în stare să-mi amintesc. Nu eram în stare să-mi adun gândurile. Crengile îmi sfâșiau mânecile jachetei și mi se agățau de șuvițele de păr scăpate din coc. M-am împiedicat de o piatră și mi-am mușcat limba, dar am continuat să alerg. El ajunsesese aproape, mult prea aproape. Trebuia să mă mișc mai repede. Nu puteam să mă mișc mai repede.

— Of!

M-am sufocat când m-a trântit, și am căzut amândoi. M-am izbit cu spatele de pământ și greutatea lui m-a strivit, cu picioarele încâlcindu-ni-se. Și-a lipit palma de gura mea, și mi-am eliberat brațul. La cursurile de autoapărare de la fosta mea școală ni se spunea întruna să căutăm ochii, să ne înfigem degetele în ochii atacatorului. Mă gândisem întotdeauna că puteam s-o fac dacă n-aveam încotro, ca să mă salvez pe mine sau pe altcineva, dar, îngrozită cum eram acum, mi-era teamă că nu eram în stare. Mi-am arcuit degetele, încercând să-mi adun curajul.

În momentul acela, el a șoptit:

— Ai văzut cine te urmărea?

Vreme de câteva clipe m-am holbat pur și simplu la el. Și-a dat la o parte mâna de pe gura mea, ca să-i pot răspunde. Îi simțeam greutatea trupului și lumea părea să se-nvâртеască. În cele din urmă, am reușit să vorbesc:

— Adică, în afară de tine?

— De mine?

Tipul n-avea idee despre ce vorbeam. A aruncat o privire furioasă în urma noastră, de parcă s-ar fi aflat în defensivă.

— Fugeai de cineva ... nu?

— Fugeam pur și simplu. Nu mă urmărea nimeni ... doar tu.

— Adică, ai crezut că ...

S-a retras dintr-o zvâcnire, chiar în secunda aceea, așa că m-am pomenit liberă.

— O, la naiba! Îmi cer scuze. Nu-ncercam să ... Cerule, probabil că te-am speriat de moarte.

— Încercă să mă *ajuți*?

A trebuit s-o spun cu voce tare înainte de a fi în stare s-o cred.

S-a grăbit să dea din cap. Fața îi rămăsese aproape de a mea, prea aproape, ascunzându-mi restul lumii. Era ca și cum ar fi dispărut totul, în afară de noi și de vârtejurile de ceață.

— Îmi dau seama că trebuie să te fi speriat și-mi pare rău. Chiar am crezut...

Cuvintele lui nu-mi erau de niciun ajutor; în loc să mă părăsească, amețea devenea mai puternică. Aveam nevoie de aer, de liniște, și nici măcar nu mă puteam gândi la așa ceva cât timp el era atât de aproape de mine. Mi-am îndreptat degetul spre el și am spus ceva ce nu cred că mai spusese cuiva în viața mea — categoric nu unui străin, și cu siguranță nu celui mai înfricoșător dintre străinii întâlniți vreodată:

— Taci — e tot ce-ți cer.

Și a tăcut.

Mi-am lăsat capul să cadă din nou pe pământ, cu un oftat. Mi-am înfipt încheieturile palmelor în ochi, apăsând atât de tare, încât am văzut roșu. În gură simțeam gust dens de sânge și inima îmi bătea cu atâta putere, încât coșul pieptului părea să mi se zdruncine. Aș fi putut să fac pe mine, singurul lucru care ar fi transformat întregul scenariu în ceva mai umilitor decât era. În schimb, am continuat să trag adânc aer în piept, o respirație după alta, până ce am simțit că-mi adunasem forțe destule ca să mă salt în capul oaselor.

Tipul rămăsese lângă mine.

— De ce m-ai trântit? am reușit să-l întreb.

— Credeam că e nevoie să ne adăpostim. Să ne-ascundem de indiferent cine te urmărea, dar s-a dovedit că, ăăă — părea stânjenit —, nu era nimeni.

Și-a lăsat capul în jos și l-am văzut bine pentru prima oară. Până atunci nu fusese momentul potrivit să-l studiez; când etichetezi pe cineva, la prima vedere, drept criminal psihopat, nu-ți pierzi timpul analizând amănuntele. Însă acum vedeam că nu era adult, așa cum presupusesem. Deși înalt și lat în umeri, era tânăr, poate chiar de vârsta mea. Părul drept, auriu, îi cădea pe frunte, ciufulit după ce alergase. Avea fălci puternice, colțuroase, trup masiv, musculos, și ochi uimitori, de un verde întunecat.

Dar cel mai remarcabil lucru din înfățișarea lui era ceea ce se vedea de sub haina neagră și lungă: ghetete negre uzate, pantaloni negri din stofă de lână și un pulover roșu-închis, cu decolteu în V, având drept blazon doi corbi brodați de o parte și de alta a unei săbii argintii. Blazonul Evernight-ului.

— Ești elev, am spus, aici, la academie.

— Sunt, oricum, pe punctul de a deveni. Vorbea cu voce scăzută, parcă temându-se să nu mă sperie iarăși. Tu?

Am dat din cap în timp ce-mi scuturam părul încălzit, pe care m-am apucat să mi-l prind din nou.

— Încep primul an. Părinții mei au primit posturi de profesori aici, așa că ... n-am de ales.

Asta a părut să-l surprindă ca fiind bizar, fiindcă m-a privit încruntându-se, iar ochii lui verzi au devenit brusc cercetători și nesiguri. Însă și-a revenit cât ai clipi și mi-a întins mâna.

— Lucas Ross.

— Oh! Salut!

Era ciudat să mă prezint cuiva despre care crezusem, cu cinci minute înainte, că încerca să mă omoare. Avea mâna mare și rece, și a strâns-o pe a mea cu fermitate.

— Eu sunt Bianca Olivier.

— Ai pulsul foarte rapid, a murmurat Lucas.

Mi-a studiat cu mare atenție fața, și m-am simțit din nou cuprinsă de nervozitate — dar de data asta în sensul bun.

— OK, dar dacă nu fugeai de un atacator, atunci de ce fugeai așa? Nu păreai să fii la jogging-ul de dimineață.

L-aș fi mințit dacă aș fi fost capabilă să inventez o scuză plauzibilă, dar nu eram.

— M-am trezit devreme ca să... ei bine, ca să-ncerc să fug de-aici.

— Părinții tăi nu te tratează cum trebuie? Ți faci rău într-un fel sau altul?

— Nu! Nimic de genul ăsta.

M-am simțit atât de jignită, dar mi-am dat seama că era firesc să presupună astfel de lucruri. Din ce alt motiv ar fi alergat cineva întreg la minte prin pădure, înainte ca soarele să fi răsărit, de parcă ar fi trebuit să-și salveze viața? Abia mă cunoscuse, așa că poate încă mă mai credea sănătoasă la minte. M-am hotărât să nu-i povestesc despre frânturile de coșmar care-mi tot reveneau în gând, fiindcă aș fi înclinat probabil balanța către a-i părea nebună.

— Dar nu vreau să-nvăț aici. Îmi plăcea orașul în care locuiam și, în plus, Academia Evernight e... e atât de...

— ...al naibii de bizară.

— Da.

— Unde te duceai? Ți-ai găsit o slujbă sau ceva de genul ăsta?

Aveam obrajii în flăcări, nu numai fiindcă mă istovise alergarea.

Bianca vrea să evadeze...

La Academia Evernight, o școală misterioasă, cu tradiție de sute de ani, adăpostită într-o clădire gotică, elevii sunt ciudat de perfecți: atrăgători, deștepți, dar și... primejdioși.

Din prima clipă, Bianca realizează că locul ei nu este aici.

Iar când îl întâlnește pe frumosul și singuraticul Lucas,

acesta o previne să aibă grijă de ea

și să se ferească de toți ceilalți...

deși, în final, chiar și el poate deveni un pericol când secrete întunecate amenință să-i despartă.

Legătura dintre cei doi este însă mult prea puternică.

Bianca este gata să riște orice pentru a fi împreună cu Lucas, chiar dacă asta înseamnă să renunțe la lucrurile în care crezuse până atunci.

*Odată ce am început să citesc Evernight,
n-am mai putut-o lăsa din mână!*

De-abia aștept următoarea carte din serie!

– L.J. SMITH, AUTOAREA SERIEI *JURNALELE VAMPIRILOR*

RECOMANDAT DE:

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: 123rf.com

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-442-4

ISBN: 978-973-102-443-1

9 789731 024431

www.grupulcorint.ro